

Борис Байков
НЕВГАМОВНИЙ ЧАС
Гуморески
ВЕЧОРНИЦІ

Якось ідучі з роботи, Василь Мефодійович Диваченко натрапив поглядом на афішу невідомого йому клубу «Кому за 30». Саме цей клуб, як на диво, запрошував усіх громадян, бажаючих іще знайти собі супутника, або супутницю життя. Обмацавши очима кілька знайшов те саме Ельдорадо, якого вже давненько підшукуював. Виплекана в душі мрія про нове одруження раптом білою чайкою здійнялася над ним та потягла мерщій його додому, щоб вчасно підготуватися до цього візиту. Увечері наступного вихідного, причепурившись перед дзеркалом та зібравши у собі усі залишки чоловічого духу, попрямував він у вищеназваний клуб. Він сміливо переступив поріг цього закладу, не маючи жодної уяви про тамтешні засоби знайомств. Перші почуття від побаченого ним у актовій залі якось несподівано нагадали йому той урочистий ранок, коли батьки його силоміць притягли вперше до дитячого садка. Отже він зніяковів, а точніше казати, злякався, бо залишився наодинці з неймовірною кількістю представниць

слабкої статі. Стоячи коло вхідних дверей Василь Мефодійович безпорадно оглядався, шукаючи у залі представників чоловічої статі. Нарешті він угледів їх у протилежному кінці зали, де вони осиротило підпирали колони будівлі. Диваченко швидко наблизився до них і теж підпер ще не зайняту колону.

— Які вони всі милі! — подумав він, оглядаючи численні жіночі постаті, — просто очі розбігаються! Не можна і уявити, що усі ці жінки тільки і мріють про супутника життя!

Та невдовзі пролунали звуки вальсу. Чоловіки, звичайно, запросили жінок до танцю. Але Василя Мефодійовича такий початок вечорниць аж ніяк не радував, бо він його не передбачав. Він чомусь розраховував на якісь нові, незнайомі йому засоби знайомств, та міркувати зараз було вже пізно. Як треба запрошувати жінку до танцю? Як її тримати, щоб не вислизнула? Про що розмовляти з нею та куди дивитись під час танцю? Усі ці питання зненацька лягли на нього важким тягарем неминучості. Василь Мефодійович стояв вже, мабуть, хвилин із десять осторонь танцюючих біля своєї рідної колони, не маючи мужності розлучитися з нею. Та зненацька у нього майнула рятівна думка:

— Почекати «білого» танцю, коли запрошують жінки!

І ось нарешті цей час настав.

— Вас можна запросити? — приємним контральто звернулася до нього повненька, проте досить вродлива жінка у зеленій сукні з відкритим декольте та такого ж кольору очима. Василь Мефодійович трохи розгублено відповів їй згодою. Притулившись не щільно до дами своїм костюмом, він поклав свою праву руку на те місце, де у неї за його розрахунком повинна бути талія, а лівою взяв її праву тендітну кінцівку та підняв трохи вище її голови. Йому здалося, що дама не проти такої вправи. І це надало йому ще більшої хоробрості. Мало — помалу він став пересуватися по підлозі, то наступаючи на свою рятівницю та її взуття, то відступаючи похапцем від неї, встигаючи при цьому зачіпати своїм тулубом танцюючих сусідів. Василь Мефодійович надто зосереджено слідкував за діями своїх ніг, щоб думати про щось іще.

Та все ж, час від часу, відриваючи очі від підлоги, він зупиняв їх на портреті своєї партнерки. Вона, вочевидь, була йому до вподоби. Достатньо вродлива відносно свого віку, вона вражала його своєю добре випещеною зовнішністю та свіжим кольором шкіри. А жінка, між тим, теж почала пильно придивлятися до партнера. Та раптом вона звернулася до нього:

— Ну що, коханчику мій, удаєш, наче не впізнав? Сподіваєшся, що сивина та вуса тебе

врятують? Глибоко помиляєшся, любий! Я вмію впізнавати навіть під гримом! Відповідай скоріше, чому мене покинув вагітною сорок років тому?

На цьому вона тимчасово припинила свій допит, чекаючи, мабуть, на реакцію Василя Мефодійовича. А той з несподіванки навіть збився з музикального темпу. А тому став рухатися хаотично, ніби не чуючи музику, і зняв праву руку з жіночого попереку. Він невимовно бажав скоріше дочекатися закінчення такого довгого танго! А своїй партнерші він не знав що й казати. Бо геть не пам'ятав цього обличчя серед своїх улюблених жінок сорокарічної давнини! Можливо, він і був з нею колись знайомий, проте до вагітності справу ніколи не доводив!

В цьому він був впевнений на сто процентів. І хоч Василю Мефодійовичу було дуже незручно відповідати голосно в присутності танцюючих пар, але він все ж наслідився:

— Шановна громадянко, — звернувся він до своєї «танцюристки», — я запевняю вас, що ви помиляєтесь! Річ у тому, що сорок років тому я ще не знайомився з жінками, бо перебував у лавах радянської армії. Правда треба сказати, в мене була дівчина, яка чекала мого повернення. Проте на той час вона іще не була вагітною від мене. Я вам навіть більше скажу. Вона і взагалі вагітною не стала, бо, не дочекавшись мене, вийшла заміж за

іншого хлопця.

Коли Василь Мефодійович скінчив доповідь, якраз і скінчився такий довгий танець. Одначе даму, вочевидь, така відповідь не влаштувала, бо вона гарячкувато вхопила руку Василя Мефодійовича у свої дві, щоб не дати йому втекти. А потім продовжила:

— О! Який ти, виявляється, брехун! Не пам'ятаєш своєї першої коханої, що чекала тебе три роки з армії і не з ким не знайомилась? Бо любила тебе ы весь час отримувала від тебе листи. А коли нарешті ти повернувся, я вже була вагітною від тебе, бо ти, мабуть, не пам'ятаєш, як приїжджав у відпустку! То ж ти, негіднику, побачивши мене у такому становищі, злякався та й покинув мене! Ось тоді я і вийшла заміж за іншого хлопця! А синок — то мій все ж від тебе, любий! Так що, Васю, сплати мені, будь ласка, зараз аліменти, яких ти тоді уникнув вчасно! — і вона пильно подивилась на Василя Мефодійовича, не відпускаючи його руки. Останній же, відчуваючи, що майже потрапив у халепу, напружено міркував собі, як позбавитись терміново цієї екзальтованої супутниці:

— Та я ж не Івась, шановна громадянко! — майже випалив він, намагаючись не привертати уваги оточуючих танцюристів і сподіваючись, що дамочка нарешті відчепиться від нього. Та марна була його надія, бо та і не думала відпускати його

від себе:

— Ну так що із того, що ти змінив вже ім'я? — почала вона новий наступ. — А колись ти був Івасем! Це я точно пам'ятаю! Так що, любий, не треба робити з мене дурепи! Ти ж тут якого біса з'явився? Знайомитися? Ось якраз зі мною і познайомишся! А може ще і справжнім чоловіком станеш, поки будеш сплачувати мені аліменти за свого сина, який вже встиг відокремитись від мене зі своєю кралею та не хоче бачитись! Отже залишилася я наодинці, як вільна наречена! А ти мені подобаєшся, Івасик!

Скінчивши свій черговий виступ, вона замовкла, мабуть, для того, щоб вдихнути нову порцію повітря у груди. А Диваченко, у зв'язку з закінченням такого довгого танцю, відвів її на те саме місце, де вона його запросила. І вони обидва посідали на стільці, що стояли навкруги зали. А за хвилину він схопився зі свого місця, потім вибачився перед дамою та сказав їй, що залишає її усього на кілька хвилин за причини особистої пекучої проблеми. Та як тільки він покинув цю гостинну залу, то мерщій подався до роздягальні. А там він вже майже зі спритністю колишнього солдата одягся і в такому ж темпі покинув приміщення цього привабливого клубу. Вже йдучи вулицею додому, Василь Мефодійович подумав собі:

— Все ж як добре, що я ще майже тендітний, а вона, я певен, зі своєю вагою не швидко здолає цей шлях! Бо якщо було б це в протилежному випадку, то могла б і наздогнати!

ГІМНАСТИКА ДЛЯ ВУХ

Деякі громадяни ще й досі вважають, що наші вуха — це орган, що неспроможний рухатися. Але я хочу їх запевнити, що вони, безперечно, помиляються. Бо з власного досвіду давно вже дійшов висновку, що при певних та дуже зворушливих людських висловлюваннях наші вуха здатні не тільки враз зів'янути, а й, навіть, розквітнути рожевим кольором, неначе квітки. За прикладом далеко ходити не треба.

Припустимо, що одного літнього ранку вийшов з дому цей досить вправний чоловік з наміром вчасно потрапити на роботу. В такому разі він, звичайно, буде намагатися вскочити, хоч би й однією ногою у вкрай завантажений вагон громадського транспорту, якщо до метро далеко. І коли ж ця спроба йому вдається, то вже у наступну хвилину до його, ще майже сплячих органів слуху, долинає з гучномовця привітання водія: «Громадянине в окулярах, не залишайте свою задню частину на вулиці! Бо защемлю! Почуте попередження неприховано пропонує ще, навіть, не

пасажирові вдатися до рішучих дій, що він саме і робить, проштовхуючись уперед зі своїми вже сполоханими вухами. А зайнявши щойно у вагоні нове і зручне місце, він майже у ту ж мить матиме нагоду на свою адресу почути приблизно отаку подяку:

— Якого біса наляг на хвору жінку, мов слон! Тобі що? Повилазило? А ще у шляпі!

Від несподіванки чоловік хапається розгублено за найближчий поручень, щоб виправити становище. Але тут на його скривджені вуха вже очікує нова пропозиція:

— А ну, відпусти негайно ж мій рукав! Ти бач, як набрався, що вже не відрізняє поручня від жінки! Отже, знітившись через незручне становище, чоловік стрімко відпускає те, за що досі міцно тримався, і остаточно вирішує стати на власні ноги. Та про необачність такого вчинку багатостраждальні органи слуху вже дізнаються у наступну мить:

— Ну як вам, люди, подобається цей нахаба! Влаштувався на моїй нозі, як у себе вдома та й розкошує!

Останнє зауваження зовсім виводить чоловіка з рівноваги і він вимушено починає просуватися до вихідних дверей, вже не зважаючи на негативні коментарі пасажирів.

Отже, якщо усі ці ранкові пригоди не